

STŘÍBRNÝ PONÍK

autorka bestsellerů

Holly Webbová

bambóok

bamb**oo**k

STŘÍBRNÝ PONÍK

Holly Webbová
ilustroval James Brown

Lauře

HW

Základní škole NGHS

JB

Listí se rozševalilo a Daisyina jezevčice si vděčně povzdechla. Konečně vánek! I ve stínu stromů bylo nesnesitelné horko. Když se Daisy vrátila ze školy, ležela Betsy rozplácnutá v kuchyni na chladivých dlaždicích a funěla. Daisy si myslela, že je příliš velké horko, než aby se malému psíkovi chtělo na procházku do lesa, ale jakmile popadla vodítko, fenka se s vrtícím ocasem vyškrábala na nohy.

„Ty jsi věděla, že tady venku bude chladněji, že jo?“ zamumlala Daisy a pohládila Betsy po rozpálené hlavičce. „Jsi chytrá holka.“

STŘÍBRNÝ PONÍK

Chceš trochu vody?“ Daisy zabalila do batohu lahev s vodou a plastovou misku. Měla v něm i telefon. Rodičům nevadilo, když šla Betsy venčit sama, pokud si s sebou vzala telefon a držela se v části lesa, kterou znala. Měli štěstí, že žili v místě, kde byla poblíž taková divočina. Daisy to tam milovala.

Před rokem se s rodiči a mladší sestrou a bratrem přestěhovala z velkoměsta do New Forestu. Tátovi nabídli novou práci a rodiče chtěli, aby jejich děti vyrůstaly víc v přírodě.

Pořád to byl pro Daisy výjimečný pocit – být obklopená stromy, plachými daňky a divokými poníky. A teď měli taky jezevčici Betsy. Byla jednou z nejlepších věcí na jejich stěhování.

Ačkoli Daisy s Betsy chodívala jen do lesa a na vřesoviště k malému potoku asi půl

STŘÍBRNÝ PONÍK

míle od domu, bylo to dost daleko, aby jí to připadalo jako pořádně dlouhá procházka.

„I tady venku je pořád příliš vedro,“ utrousila Daisy. Seděly s Betsy na hnědé trávě a opíraly se o padlý strom. Daisy se po škole převlékla do kraťasů – letní šaty se jí příliš lepily na tělo, než aby v nich vydržela ještě o minutu déle. Teď cítila na nohou prach a kousky kůry. Obvykle bylo pod stromy příjemné vlhko, ale dneska se silná vrstva sametově zeleného mechu na mrtvém dřevě zdála suchá a drsná.

Nalila trochu vody z lahve do Betsyiny misky a jezevčice ji začala líně chlemtat. Daisy se taky napila. Pak si povzdechla a polila si vodou hlavu. Stékala jí mezi tmavými kudrnami a Daisy se spokojeně zachvěla.

„Měly by být prázdniny,“ pronesla k Betsy.
„Jak nás můžou nutit v takovém vedru chodit

STŘÍBRNÝ PONÍK

do školy? Do konce pololetí zbývá ještě celý týden. To je mučení!“

O přestávce nebo při obědě dneska nikdo nepobíhal. Místo toho se všichni žáci svalili do stínu a kňourali, jaké je jim horko. Naštěstí byl pátek. Už žádné vysedávání ve třídách, jen snaha v tom horku neusnout.

Daisy se znovu opřela o kmen stromu a zívla. „Měly bychom se brzy vrátit,“ řekla. „Jinak tady usnu.“

Betsy si taky zívla a opřela si bradu o Daisyinu nohu. Měla hebkou srst, ale tak horkou, že se Daisy otrásla. „No tak, Betsy, to jako vážně?“ Ale psík k ní zůstal přitisknutý. „Mám tě ráda, ale jsi vařící... Tak jo, půjdeme. Zjistíme, jestli mě mamka nechá vytáhnout nafukovací bazének,“ navrhla Daisy. „Vsadím se, že to by se ti líbilo. Ale budeš se muset podělit s Oskarem

STŘÍBRNÝ PONÍK

a Chloe. Budou cákat. Vlastně to v tuhle chvíli zní docela dobře.“

Oskarovi bylo sedm a Chloe tři – chodila ještě do školky. Svou mladší sestřičku Daisy zbožňovala, ale Chloe si s ní vždycky chtěla hrát a to dávalo zabrat. Procházka s Betsy byla příhodným způsobem, jak se vyhnout nekonečnému kreslení mořských víl nebo míchání něčeho, co Chloe nazývala „vědeckými pokusy“, což v podstatě znamenalo smíchat v kbelíku všechno, co její sestra našla na zahradě.

„Přála bych si, aby se vrátila Mara,“ utrousila Daisy k Betsy. „Bez ní to ve škole není ono.“ Mara byla Daisyina nejlepší kamarádka, ale o velikonočních prázdninách musela do nemocnice a Daisy netušila, kdy se zase vrátí do školy.

STŘÍBRNÝ PONÍK

Psík tiše zachrčel a Daisy si povzdechla. „Jo, já vím. Je to otravné, když kňourám. Půjdeme zpátky domů. Promiň, Betsy. Víím, že je to ode mě podlé, když jsi zrovna usínala, ale tohle měla být jen rychlá procházka před večerí. Slíbila jsem to mamce. Doufám, že chystá něco studeného. Tak šup...“ Podrbala Betsy pod bradou.

Jezevčice otevřela jedno oko a upřela na ni nesouhlasný pohled.

„Je čas jít. Víím, že to není fér.“ Daisy zatřepala nohou, aby se Betsy zvedla. „No tak, Betsy... nemůžu tě domů nést. To by bylo jako nést horkou ohřívací lahev.“ Ale Betsy zůstala přilepená k její noze. „No tak dobře! Udělám to. Jen pro tebe, ty jedna potvůrko. Tak jdeme.“ Vzala Betsy do náruče a šouravě se mezi stromy vydala domů.

STŘÍBRNÝ PONÍK

Betsy sebou mrskala a vrtěla se, dokud si nepoložila přední packy na Daisyino rameno a nos nezastrčila pod její vlasy.

„I tvůj čumák je horký,“ stěžovala si Daisy. Přimhouřila na ni oči a pak se zamračila. Myslela si, že je Betsy líná, ale možná skutečně trpěla. „A taky strašně suchý. Psí čumáky mají být přece vlhké, nebo ne? Možná jsem tě neměla brát ven.“

Přidala do kroku, aby fenku donesla co nejdřív domů a ukázala ji mamce. Nepřišlo jí, že by s Betsy došly tak daleko – ale jak teď spěchala zpátky, připadalo jí to jako mnohem větší dálka. Ačkoli byla Betsy drobná, s každým krokem se zdála být těžší a těžší.

Konečně Daisy vkročila na chodník a pak po cestičce doběhla kolem domu k zadnímu vchodu. Když se vřítela do kuchyně, Betsy

STŘÍBRNÝ PONÍK

jí stále ležela na rameni, ale ocasem ji jemně šťouchala do ruky.

„Daisy! Jsi v pořádku?“ zeptala se jí mamka překvapeně.

„Já jo, ale myslím, že Betsy se přehřála. Má suchý čumák a zpátky odmítala jít.

Musela jsem ji nést.“ Daisy nadzvedla Betsy ze svého ramene a podala ji mamce. Psík jí visel v rukou jako stará hadrová panenka.

„Ach, Betsy!“ polkla ztěžka Daisy. „Mrzí mě to, mami. Ale ona chtěla jít ven, přísahám, že chtěla! A vodu jsem s sebou měla.“

Mamka vzala Betsy do náruče a s obavami si ji prohlížela. „Je to dobré, zlatíčko, není to tvoje chyba. Měla jsem to zvážít a říct ne, ale nenapadlo mě, že by pro ni v lese bylo až takové horko. Daisy, namoč utěrku ve studené vodě.“

STŘÍBRNÝ PONÍK

Daisy vymáchala látku ve vodě a položila ji na Betsyinu lesklou černou srst. Jezevčice se přes maminičino rameno zvědavě zadívala, co se to děje.

„Je to příjemné?“ zajímala se Daisy.

„Co děláte?“ vyzvídala Oskar, který přišel do kuchyně vyhodit špachtli od nanuku.

„Ach! Myslíš, že by si Betsy dala nanuk?“ zeptala se Daisy a zadívala se na mrazák.

STŘÍBRNÝ PONÍK

„Nemůžeš dát nanuky psovi!“ opáčil Oskar zděšeně. „Vždyť je potřebujeme!“

„To Betsy taky. Celá hoří!“

„Nejsem si jistá, že by jí cukr udělal dobře,“ zamručela maminka. „Už se trochu vzpamatovala, podívej, Daisy. Potřebujeme pro ni ještě jeden mokrý zábal. Oskare, pokud nechceš, abych nakrmila Betsy nanuky, zaběhni nahoru a vytáhni z prádelníku na podestě starý ručník.“

„Proč?“

„Abychom ho namočili a položili ji na něj,“ odpověděla mu mamka trpělivě. „Potřebujeme ji zchladit.“

Oskar si Betsy konečně rádně prohlédl. Dál bezvládně ležela v mamčině náruči a měla propadlé oči. „Jdu pro něj,“ řekl a rychle pelášil z kuchyně. O minutu později se vrátil

STŘÍBRNÝ PONÍK

s nacucaným ručníkem, ze kterého crčela voda na zem. „Namočil jsem ho ve vaně,“ vysvětlil dychtivě.

„No... to jsi hodný,“ povzdechla si mamka. „Vyždímej ho trochu ve dřezu. Pak ho rozlož pod stolem, aby o Betsy nikdo nezakopl.“

Oskar z ručníku vymačkal trochu vody a položil ho na podlahu pod jídelním stolem. Betsy po něm zvědavě pokukovala, když si s ní mamka klekla. Když ji na ručník položila, na vteřinu vytřeštila oči, pak se trochu zavrtěla a nakonec se natáhla, aby nechala chladnou vodu vsáknout do srsti.

„Může si dát nanuk, pokud chce,“ svolil Oskar a díval se na fenku. „Vypadá, že je jí fakt vedro.“

„Opravdu si nemyslím, že by to pro ni bylo vhodné. Mohlo by se jí udělat špatně.“

STŘÍBRNÝ PONÍK

Pamatuješ, když před pár týdny ukradla kousek Daisyina narozeninového dortu? Pozvracela se úplně všude.“

„Kostky ledu! Mohli bychom jí dát kostky ledu!“ navrhla Daisy. „Prosím, mami! Vsadím se, že by se jí to líbilo.“

„Dobře. Zkusíme, co si o tom myslí ona.“ Mamka otevřela mrazák a vytáhla tácek s ledovými kostkami.

„Když už jsi otevřela mrazák, mohl bych dostat ještě jeden nanuk?“ zeptal se s nadějí Oskar.

„Ne. Dáme jí led do misky s vodou?“ Mamka vyklepla ledové kostky z tácku a položila si jednu i na dlaň. „Ó, to je tak příjemné!“

„Dáme jí jednu pod čumák a druhou do misky.“ Daisy zvedla Betsyinu misku a nalila do ní čerstvou vodu. „Podívejte, otočila se

STŘÍBRNÝ PONÍK

na druhý bok. Myslím, že už je jí o trochu líp. Tady máš vodu, Betsy, je příjemná a studená.“ Položila misku vedle psíka, který mžoural na ledovou kostku pohupující se na vodě. „A tady je ještě jedna.“ Daisy položila led mezi Betsyiny tlapky a fenka sebou překvapeně cukla. „Je to příjemné – zkus to!“

Betsy kostku podezíravě očichala. Pak si ji přisunula blíž svými rezavými tlapkami a zastrčila si ji pod bradu. Daisy sledovala, jak Betsyina srst s tajícím ledem tmavne.

„Bude v pořádku,“ zhodnotila mamka. „Udělal jsi dobře, že jsi s ní spěchala domů. Chudák Betsy. Radši bychom na ni měli dávat

STŘÍBRNÝ PONÍK

přes víkend pozor a nenechávat ji na zahradě moc dlouho.“

„Napadlo mě, že bychom ji mohli dát do nafukovacího bazénku,“ navrhla Daisy. „Je v kůlně. Klidně ho nafouknu.“ Podívala se do zahrady. „Mohla bych ho vytáhnout hned teď.“

Mamka se rozesmála. „Betsy by si v něm mohla zaplavat. Počkáme, co si o tom bude myslet zítra. Ale teď připravíme večeri. Táta bude doma každou chvíli.“ Otočila se, aby vyndala talíře z kredence, a Daisy se vydala pro příbory. „Máme těstovinový salát a studené párky. Nedovedla jsem si představit, že bych snědla něco horkého. Můžeš přinést kečup?“

Daisy popadla kečup – vychutnala si závan chladného vzduchu z lednice – a pak se rozesmála, když jí drobná tlapka naléhavě poklepala na nárt. Betsy jí seděla u nohou